

Sindssygeanstalt —, vil ikke altid en midlertidig Hjælp være tilstrækkelig, men der maa ofte kræves en vedvarende Hjælp, og der findes flere saadanne Tilfælde. Her har netop Hjelpekassen en Opgave, og derfor forekommer det mig, at det yderligere at skærpe Bestemmelsen om Hjelpekassehjælpens Midlertidighed ikke er heldigt.

Ændringsforslag Nr. 3, der gaar ud paa at forlænge den Tid, hvori vedkommende skal holde sig fri af Fattigvæsenet, fra 1 til 3 Maaneder, er ogsaa en Forringelse af Forslaget. Ifølge den nu gældende Lov kan Hjelpekasserne yde Understøttelse, saa snart Fattighjælpen hører op, der er ikke sat nogen Tidsgrænse. Der blev derpaa indsat en Maaned, nuvel, det kunde jeg gaa med til, men det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til yderligere at udstrække Tiden til 3 Maaneder. I Ændringsforslag Nr. 4 foreslaas det, at Understøttelse fra Hjelpekassen maa ikke ydes til Personer, der oppebærer Alderdomsunderstøttelse af det offentlige. Denne Bestemmelse forekommer mig ogsaa uheldig. Vor Alderdomsunderstøttelse er jo ikke saa rigelig, at Folk kan lægge noget til Side. Man kan sige, at den gives efter den Receipt, at Folk skal have Føden, men de skal ikke fedes. Nu kan man jo tænke sig f. Eks., at en gammel alderdomsunderstøttet bliver ved paa sit tidligere Arbejdssted, at have noget Arbejde, skønt hans Arbejdskraft kun er lidt bevendt; men saa slipper Arbejdet op, han bliver arbejdsløs, og der vil saa altid gaa nogen Tid hen, inden han kan faa sin Alderdomsunderstøttelse forhøjet. Alderdomsunderstøttelsesloven arbejder lidt langsommere end Hjelpekasseloven. Der kan godt gaa en 2—3 Uger, inden Ansøgningen om en Forhøjelse af Alderdomsunderstøttelsen bliver bevilget. Det forekommer mig netop, at Hjelpekasseloven som den hurtige Hjælp kunde træde til i denne Tid. Og der er jo ikke nogen Sandsynlighed for, at de stedlige Myndigheder i særlig Grad skulde benytte sig af Tilladelsen til at yde Hjelpekassehjælp fremfor Alderdomsunderstøttelsen, idet det jo er fordelagtigere for Kommunerne at hjælpe gennem Alderdomsunderstøttelsen, hvor de faar Halvdelen refunderet. Hjelpekassehjælpen vil derfor blive rent midlertidig; men det forekommer mig rigtigt at holde den Udvej aaben.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 10 om at slette Paragraffen om, at denne Lov træder i Kraft samtidig med Enkeloven, vil jeg sige, at det kan maaske siges, at det ikke er heldigt saaledes at knytte to Loves Vedtagelse sammen; men det er jo

dog ikke noget, der er ganske ubekendt indenfor vor Lovgivning, naar der er en vis organisk Forbindelse mellem to Love, og det er der jo netop her. Jeg nærer ikke et Øjeblik Tvivl om, at hvis Enkeloven ikke havde ligget for, eller man ikke havde Haab om, at den blev vedtaget, vilde Bestemmelserne i denne Lovs § 4 om Begrænsningen af Understøttelsen aldrig have vundet Flertal i Folketinget. Jeg haaber nu, at vi kan faa Enkeloven vedtaget, men nogen Sikkerhed har man ikke, og derfor vil jeg anbefale at bevare den i Loven foreslaaede Forbindelse. Thi vedtages denne Lov, men kommer Enkeloven ikke ud, bliver Stillingen ganske uholdbar. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale, at man stemmer imod Ændringsforslagene Nr. 1, 2, 3, 4 og 10.

Ordføreren (Johnsen): Det er kun en ganske kort Bemærkning, som jeg finder Anledning til at gøre overfor den sidste ærede Talers Udtalelse angaaende Sammenkoblingsparagraffen. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om det ærede Medlem har noget, grundet Haab om, at det omtalte Lovforslag ogsaa, for saa vidt det omfatter Enkemænd, vil blive vedtaget; for den foreliggende Lovs Ikrafttræden er jo af Folketinget gjort afhængig af, at der vedtages en Lov omfattende ikke blot Enker, men ogsaa Enkemænd.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg kan indskrænke mig til meget faa Bemærkninger, den ærede Ordfører har jo gjort Rede for hvert enkelt Ændringsforslags Indhold.

Hvad det første Ændringsforslag angaar, der er stillet af Flertallet i Udvalget til § 2 om at genindsætte Bestemmelsen i den gældende Lov om, at Sogneraadene ikke kan yde et højere Tilskud, end der svarer til 30 Øre pr. Indbygger, til Hjelpekasserne, har jeg allerede under første Behandling haft Lejlighed til at sige, at det ikke i og for sig er noget stort Spørgsmaal. Det har vist sig, at det ikke har voldt nogen som helst Vanskelighed hidtil. Jeg ved ikke, om det, som det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Ravn) sagde, nogetsteds kan have bidraget til, at man har bevilget mindre, end der var nødvendigt. Jeg kunde fristes til at sige, at hvis det er Tilfældet, saa er det noget en Fejl fra den paagældende Hjelpekasses Bestyrelse. Der er vist ikke ret mange Steder, hvor man bevilger uden efter Andragende fra Hjelpekassens Bestyrelse, og denne burde, naar den mente, at skulle have mere, end der